

Dopisi.

V Gorici 31. jan. × Naš deželni odbor se vrlo poteguje za deželne pravice; sosebno pa si je prizadeval iz budžeta vse tiste stroške iztrebiti, ki so se bili per nefas v poprejšne vladine prevdarke vrinili. Med take stroške iz deželnih zalogov je spadala med drugim od leta 1847/8 remunracija za deželna jezika na gimnazii in 800 gold. za kmetijstvo, ki se je od leta 1848 do gimnazijske reorganizacije na takratni modroslovski fakulteti kot prost predmet razlagalo. Vsled nove šolske organizacije je bilo teh 800 gold. kot redna plača za enega učitelja na poprejšni spodnji, zdaj viši realki odločena, kateri naj bi bil tudi kmetijstvo učil, kar se pa skozi več let, ne vem iz kakošnih vzrokov, ni spolnovalo. Ko je deželni odbor pri pretresanju deželnega prevdarka na te napake nateletel, se ustavi resno neprilicnemu vladnemu ravnanju, in tirja, da naj se ta dnar svojemu namenu sopet povrne, za toliko potrebno kmetijstvo odloči. Spoznavši, da tirjatev je pravična, je vlada v to privolila in sicer — šlo je za 800 goldinarjev — z nepričakovanim pristavkom, da ona nima nič proti temu, če se hoče kmetijstvo, namesto po nemški, po italijanski razlagati. Po italijanski! Lepa koncesija ta, in to toliko lepša, ker prostovoljna, in prav radi smo jo svojim sosedom privoščili, samo tega ni bilo moč razumeti, kako da je mogla vlada Slovence — katerih je še več kot Lahov — tako popolnoma ignorirati.

V tacih okoliščinah se še le spozna, koliko velja, imeti na pravem mestu zvestega zastopnika. Naš vrli slovenski odbornik gosp. Winkler ni hotel zamuditi priložnosti, ki mu jo je bila enostranska vladina ponudba naklonila, da bi ne bil ene izmed najvažnejših dolžnost svojega poslanstva spolnil. Njegov nasvet — ne nasvet, tirjatev, da naj se v imenovani zadevi tudi Slovencom pravica skaže, je bila — hvala pravičnosti njegovih tovaršev — v odboru enoglasno potrjena, in dotični sklep vladi predložen. Ta odborov predlog je vlada te dni zahvalila, potem ko je bila pozvedila in prepričala se, da na viši realki sta moža, ki zamoreta zraven družih dolžnost tudi kmetijstvo prevzeti. Po slovenski ga bo še le po veliki noči gosp. Zakrajšek po 4 ure na teden učil.

Ako ta pridobitev ni korak, je saj stopinja v narodnem napredovanju.

V Gorici 1. svečana. — Že h koncu lanskega šolskega leta se je govorilo, da se bode med drugim tudi pripraviška šola (šolap reparandov) preuredila in ustrojila po domače. Kolikor nam je znano, je do sedaj še vse pri starem ostalo, zunaj tega, da je med 25 pripravniki 14 Slovencev z Lahi vred primoranih učiti se nauk v kmetijstvu v talijanskem jeziku. Dobro zapopademo, da bo ti-tim, ki med Lahe v službo pridejo, omenjeni nauk vrlo služil; al bodo pa ti, ki med Slovence pridejo, kmetijstvo slovenskim kmetom po laški razkladali?! — Še ne razumemo, kako da si nekteri gospodje besedo „ravnopravnost“ razkladajo! Tudi zgovorov slepih ne manjka, ki na videz zlati, v djanji pa kot železne klešče pravice Slovencom škrebijo. Bog pomози!

Iz Maribora 1. febr. A. K. — Primoran sem, dopisu iz Maribora v 5. listu „Novic“ pristaviti nekoliko opombic, ker tam gosp. dopisnik nektore zgolj privatne reči po svetu trosi, kar ni ravno pristojno. Pravi: „Ako predava učitelj v slovenskem jeziku, si pišejo nekteri pazke po nemško.“ Memogredé naj omenim, da pod izrazom „nekteri“ se ima razumeti „eden“, pa še tisti „eden“ je le nekterikrat nemščino na pomoč vzel pri naglem pisanju, pa nikakor iz mrznje do slovenščine, ktero iskreno ljubi in spoštuje. Dalje pravi dopisatelj: „Ako jih nagovoriš po slovensko, ti odgovarjajo po nemško.“ Se res zgodi včasih, kar pa, bi rekel, ni drugače mogoče že zavoljo razvade in napačnega odgojenja v gimnazijah. Kar se tiče slovenskih knjig in

časopisov, naj mi bo dovoljeno statistično dokazati gorečnost tukajšnjih bogoslovcev: V družbo sv. Mohora se je k novem letu vpisalo 32 gospodov; „Nanosa“ se je razprodalo 42 iztisov, Krekovih „poezij“ 20; „Cvetje domačih in tujih logov“ ima 38 naročnikov, in „Pravnik“ Razlagov 22. Razun tega dohajajo v bogoslovje sledeči časopisi: „Slovenskega Glasnika“ 18 iztisov. „Stimmen aus Innerösterreich“ 14; „Novic“ 8; „Slov. Prijatela“ 8; „Šolk. tovarša“ 4; „Glasonoša“ 2; „Goriškega oglednika“ 2; „Zg. Danice“ 2; potem pa „Ost und West“, „Blahovest“, „Humorističsky listy“, „Zagr. kat. list“. — Ravnateljstvo kupuje „Novice“, „Danico“, „Stimmen itd.“ za splošno porabo v zabavnici. Tudi „Slov. čitavnica“ rada postreže s knjigami in časopisi. — Toliko v porazumljenje. Gospod dopisnik je bil enkrat pretemno pogledal stvar, ter potem v dobrem namenu spisal tiste vrstice, v ktere bi se jaz gotovo ne vtikal, ako bi ne bili tu pa tam mene dolžili, da sem „Schwätzer aus der Schule“.

Iz Kozjega na Štaj. H. — Nate tudi iz našega kotiča nekoliko vrstic! Vedite, da tudi pri mizah naše kozjanske okrajne uradnje je dosihmal samo nemščina sedela, to je, kot uradni in pismenski jezik vladala. Al naš sedanji rodoljubni in ljudomili okrajni predstojnik g. Pavl Beseljak, rojen Kranjec iz Idrije in stričnik slavnega podpornika slovenščine, rajnega knezoškofa Alojza Wolf-a, izurjen Slovenec, je za nas Slovence veselo in pravično izustil, da kdor bo slovensko pismo uradno izročil, bode ga tudi v slovenskem jeziku rešeno dobil. K spolnovanju te obljube pa veliko pomaga tukajšni aktuar gospod Solina, hrvaškega uradovanja že nekoliko vaje in tudi za slovenščino posebno unet. Pisatelj teh vrstic je priložnost imel že na dve svoje slovenske ulogi tudi slovensko obravnavo poslušati in slovensko rešenje dobiti. Poslušavcom se je to sicer čudno zdelo, pa se jim tudi v srce dopadlo. Naj bi se to hvale vredno početje posnemalo povsod! Začetek je sicer težaven, pa brez začetka ni napredka, in le vadba človeka izuri. Ko so uradniki začeli nemško pisariti, gotovo tudi ni vse lahko od rok šlo in olikano bilo kakor pa zdaj. Slovensko uredovanje bi koristilo ljudstvu, uradnikom in državi. Po tej poti bi se zaupanje prostega ljudstva do uradnikov zopet oživilo in mnogim pomotam v okom prišlo, ljudstvu pa bi se priložnost dala, svoj národni jezik več obrajtati in izobraževati in sploh se bolj omikati. Omika prostega ljudstva se le na podlagi maternega jezika doseči dá, kakor sam trdi Nemec slavni Herder spoznava v listih zastran omike pisaje: „Omika ljudstva se ne dá po tujem jeziku siloma doseči, ampak najbolj, in rekel bi, edino le na lastni narodni podlagi in po jeziku dedov, po katerih se dalje poddeduje. Po jeziku národovom se srce pridobi. Kdor mi moj jezik zatira, mi hoče moj razum in način mojega življenja, čast in pravice mojega naroda zatreti.“ Zato možje, ki se za národne pravice potegujejo, za blagor ljudstva in s tem tudi cele države bolj skrbijo, kakor pa njih nasprotniki, ki hočejo vse po starem nemškem kopitu imeti in vse, kar temu ni primerno, zaničujejo in črnijo, tako pa srca narodov od vlade odvrčajo in uzajemno zaupanje in ljubezen podkopavajo! — Naj toti novici pridenem še to. V sredi male prijazne dolinice poleg kozjanskega trga, na farnem pokopališču, stoji mala cerkvice posvečena sv. Hemi, ki je dobre pol ure oddaljena v pilštanjskem gradu okoli leta 983 rojena bila. Ta cerkvice, čeravno v tem kraju edini spominek na našo slavno rojakinjo Hemo in ena najstarejših cerkev naše dekanije — neki učen starinar jo 15. stoletju pripisuje, je bila do leta 1861 silno zapušena; imela je le slab lesen zvonik, nad katerim je popotnik že od deleč revšino cerkve spoznal in jo omiloval. Al sedaj je druga; dobrosrčni, čeravno večidel revni farani so počasi cerkev lepo popravili in olepšali in nov zvonik postavili, kateri je 15 sežnjevisok in zdaj cerkvo in celo dolinico lepša. Razun tega, da so farani voznike, težake in vés les sami za-

stonj dali, so gotovi stroški še blizu 2400 gold. znesli, ki so večidel že poplačani. Nevtrudljiva gorečnost faranov se je tudi v tem pokazala, da vso k temu delu potrebno vodo (kakih 200 šartinov) so samo ženske iz bližnjega potoka do cerkve na glavi znosile in zatoraj že ob dveh ali treh zjutraj vstajale, da ne bi domačega dela zavoljo tega zamudile. S hvaležnim srcem pa moram omeniti prvega podpornika in dobrotnika pri tem delu, gosp. Janeza Pajka, našega bivšega kozjanskega okrajnega poglavarja, kajti on je s svojo iskreno besedo in z obljubo svoje djanske pomoči nas osrčil težavnega dela se lotiti, in kot mož beseda nam že tukaj svojo radodarno roko odpiral, pa tudi že nekterokrat celó iz Ljubljane dnarne pomoči poslal; njegova pobožna gospá pa je nekaj prav lepe cerkvene oprave oskrbela. Hvala tedaj in zahvala, komur gré!

Iz okolice Komendiške na Gor. 29. pros. — a — Unidan sta dva človeka v Šunkarjevi cegelnici se zadušila in potlej tudi nekoliko zgorela, eden po nogi, drugi po glavi. Da sta bila tatova in razbojnika, ki sta v cegelnici zavetja iskala, ni dvombe bilo, ker so našli pri nju orožja, par cekinov itd. Brž se je hrup zagnal, da je eden med njima tisti glasoviti ropar bil, ki ga cela dežela pozná pod imenom „Dimež“, piše se prav za prav „Ziherl“; drugi pa so rekli, da ni bil Dimež. Za gotovo morem povedati, da eden med njima je imel, kakor imajo po navadi nekteri ljudje, zlasti soldatje in rokodelci, na roki v kožo vbodeno ime „Franc Z“, — na členih ene roke zaceljeno rano, ker se je bil še kot mlad fant s koso vrezal, — dolge lasé, da se je mogel večkrat za žensko obleči; tudi mera njegove velikosti se s popisom ujema. — Le to se mi nekako čudno zdi, da bi se mogla črka Z na Ziherl-a obračati, ker težko, da so v prejšnjih letih Ziherl drugače pisali kot Sicherl s črko S.

Iz Podrage na Ipavskem. J. — V 3. letošnjem listu „Novic“ nas je unidan v popisu dohoda domoljubnih štajarcov v Ljubljano še tudi posebno to razveselilo, ker smo v tem sestavku tudi čitali, da je prost mlinar svojo misel razodel in tako lepo dokazal, kako tudi po njegovih žilah teče gorka kri slovenska. Tisti mnogokrat ponavljani laži, ki jo protivniki našega naroda in naše omike sipljejo po svetu, da le učeni slovenski gospodje poganjajo se za omiko in oliko našega naroda, je vrli Anton Grabič glavo odsekal in pokazal, da tudi med prostim ljudstvom je to goreča želja; tudi med prostim slovenskim (kamor se tudi jez rokodelce štejem) je vnetih domoljubov dosti, kateri močno želijo, da bi se na višo stopnjo izobraženosti in blagostanja povzdignili, in kateri dobro previdijo, da se bo takrat veliko bolj godila v vseh rečeh, kadar bomo vživali povsod domače pravice in nas ne bojo ne v šoli ne v kancelijah za tujce imeli in nam ne vrivali jezika, ktere ga ne razumemo. O, kdaj bo vendar prišla tista zaželjena dóba, da bo cesarjeva beseda spolnjena, ki se je glasila: „Vsi ene davke, vsi ene pravice!“

V Ljubljani dné 2. svečana 1862. Slovenci živeči v Zagrebu, katerim se je s podpisu pridružilo tudi mnogo Hrvatov, poslali so pisavcu teh vrstic spominek za dr. Janez Bleiweis-a, o katerem nam je srce žive radosti zaigralo. Poslali so namreč adresó v prekrasni obliki namenjeno temu našemu možu, dodavši prošnjo, da naj mu jo izročim. Izpolnila se je ta želja gospodom in to v seji národne čitavnice, ki je bila snoči. Z enoglasnimi živio-klici sprejeta je bila krepka beseda rodoljubnih mož, vseh iz vrste inteligencije, ki je gosp. sprejemnika očividno ganila, ter trdna želja vseh odbornikov nazočih izrečena, naj se v prihodnjem listu „Novic“ cela adresa natisne, ker hvala posredno tudi „Novicam“ veljá. Kakor je nam na radost to lepo pismo, tako naj bo zopernikom pravične domače reči nov dokaz, da s svojimi lažmi zmiraj le mekine vežejo.

J. Macun.

Adresa se tako glasi:

„Blagorodni gospod dohtar! — Stari narodi, Grki in Rimci so držali za največjo čast in slavo žrtovati se za domovino, zato je čislal Solon padšega za domovino Athenjana Tella za najsrečnejega, zato je bilo Rimcu geslo: Dulce est pro patria mori. Ali ni se čuditi Grku ali Rimcu, da je bil pripravljen žrtovati vse za domovino, za državo, — bila mu je obča državna sreča prvi in poglavitni namen; on je živel za državo ne za se; bil je proti državi le sredstvo; za tako sredstvo se je odgojeval in pripravljaj; ali zato je pa tudi s svojimi sodržavljani odločeval v najvažnejših zadevah vlade in zakonodavstva. Razločevali so se tudi takrat natanko narodi od narodov, in posebno so Grki in Rimci najobraznejši in najslavniji ostale kot „barbare“ zaničevali. Gojilo se je tedaj domoljubje nekda na vsako stran.

Vse drugač je dandanašnji. Javno mišljenje in življenje se je premenilo tako, da se sedaj človek ne odgojuje za državo, ampak le za se, da skerbí edino za svojo srečo, na domovino, na državo še ne misli ne, posebno ker so v zadnjih časih neomejene vlade udeleževanje ljudstva pri občih državnih zadevah z vsemi mogočimi sredstvi odbijale. Ni čuda tedaj, da služi človek, odgojen po sebičnih pravilih, v takih okolinostih navadno le svoji koristi; ni čuda tedaj, da morí dandanašnji strašna sebičnost vsako značajnost in da je le malo takih, ki niso na prodaj. Iz tega se lahko spozná, koliko plemenitije je domoljubje današnje memo domoljubja starih narodov; zakaj današnje klije v nepovoljnih okolinostih, negojeno, večkrat celó preganjano, le iz blagega srca, iz čiste želje pospešiti srečo domovine. Če tedaj slavimo Grke in Rimce, ki so za domovino odgojeni menili, da si bodo večno slavo pridobili, če se žertujejo za njo: koliko bolj moramo ceniti in čislati možé, ki se v našem sebičnem veku, v katerem se ne goji domoljubje, ampak pogosto zatira, ne mislé na svojo srečo, poganjajo za občo korist, ter se od tega svetega truda ne dajo odvrniti ne s težavami in spletkami, ne z obrekovanjem in preganjanjem. Takih mož imamo, hvala Bogu, nekoliko tudi mi Slovenci — ne mogočni ali slavni, ko nekda Grki in Rimci, ampak slabi in zaničevani tako, da do zadnjih let Evropa za nas še skor vedila ni, ne natanko ločeni od inorodnikov, ampak zlo okuženi s ptujstvom, ki nas overa silno v napredovanju — in izmed teh mož ste Vi, blagorodni gospod dohtar! eden najprvih.

Vodnik je začel buditi Slovence, budili so jih za njim drugi blagi možje; al prebudili ste jih Vi, blagorodni gospod dohtar! Ni brez pomena, da se imenuje časnik, ki ga izvrstno vredjete Vi že 20. leto „Novice“; Vodnikove „Novice“ bile so poskušnja zanemarjene slovenščine; Vaše pogoj prerojenega slovenstva so ob enem njegov plod. „Novice“ so prava slovenska zgodovina zadnjih let. Zložno, ali ob enem krepko so one napredovale; zložno in krepko se je razvijal ž njimi Slovenec; „Novice“ bile so mu zveste vodnice do današnjega dné. „Novice“ pa so posebno plod Vašega duha in Vašega domoljubja, blagi gosp. dohtar! zato Vas pa tudi čisla Slovenec kot svojega največjega dobrotnika in hvaležno spoznava, da ste mu zlasti Vi prižgali luč napredka in omike.

Tudi mi podpisani spoznavamo, kolika dobrota so „Novice“ Slovencom, kolike cene vreden je Vaš trud; zato dovoljite, da Vam izrečemo visoko čislanje in iskreno zahvalnost, ob enem pa tudi upanje, da bodo „Novice“ še mnogo let tako modro vodile Slovence kakor dosedaj, in da jih bodo tudi vprihodnje ravno tako umno in krepko zastopale in branile, kakor doslej. V ta namen naj Vas, blagorodni gospod dohtar! poživi Bog še dolgo kot vrednika „Novic“ na korist in slavo dragi domovini.

Slovenci v Zagrebu dné 1. prosenca 1862.

(Sledijo podpisi.)

Iz Ljubljane. Glasovita umetnica na glasoviru gospodična Ljudmila Zadrobilekova prišla je s svojo materjo v saboto v Ljubljano, da tudi nas bo razveselila s

koncertom in nam pokazala umetnost svojo, katero so občudovali Prag, Lipsko, Hanover, Brem in druge mesta severne Nemčije, zatem Pariz, Bruselj, London, Dunaj; sedaj je več časa bivala v Zagrebu, in konec tega mesca se bode podala v Odeso, kamor je povabljen. Radujemo se tudi mi slišati divno igro mlade umetnice, ki nam jo „Dalibor“, „Pozor“, „Nar. Novine“, „Glasonoša“ in drugi časniki popisujejo Slovanko z dušo in telesom. V nedeljo je z nepopisljivo slavo igrala nam prvič v narodni čitavnici naši; v petek se bo udeležila koncerta filharmoničnega, v nedeljo popoldne ob petih pa bo dala v redutu za-se koncert in nam razun klasikov muzikalnih tudi več svojih kompozicij slovanskih igrala. Mož, kteremu gré o tem veljavna beseda, nas je zagotovil, da izvrstnejše kompozicije vseh klasikov na klaviru naša Ljudmila iz pameti (glave) igra, kar je pač očitno znamenje, da je nenavadnega duha umetniškega navdana ali kakor Nemec pravi „jeder Zoll eine Künstlerin.“ Naša dolžnost bo tedaj, da v nedeljo se udeležimo njenega koncerta in da djansko pokažemo, da vemo ceniti umetnost slovansko!

Iz Ljubljane. To je bil v nedeljo, 2. svečana, spet vesel večer, da malo takih! Čitavnica naša praznovala je 104. obletnico rojstnega dneva Vodnikovega. Kdor vé, kaj je Vodnik svojim rojakom Slovencom bil, vé s tem še tudi, da Vodnikov dan je domovini naši prazničen dan. Zato se je nališpala tudi dvorana čitavnice, pa ovenčana podoba „mojstra pevcov“ bila ji je najlepši kinč. Privrelo je v to večernico od blizu in dalječ toliko častiteljev in častiteljic Vodnikovih, da še nikdar nikoli ni bila toliko množica zbrana ko danes, in še več — razun iskrenega rodoljuba Ščitomira Vilharja, ki je prišel iz Trsta s izvrstno deklamacijo slavit Vodnika, poslavlila je današnjo večernico tudi genialna umetnica na klaviru, gospodična Ljudmila Zadrobilekova, ktere umetnost francozki, slovanski in nemški svet občuduje in jo Slovani (rojeno Čehinjo) ponosno svojo rojakinjo imenujemo. Iz sreča nam je žal, da nam ni mogoče, obširnišim danes biti v vsem popisu, ker se listu mudí v tiskarnico; tedaj le to rečemo, da vse sreča so radosti igrale, ko je mlada umetnica (je še le 17 let stara) na klaviru igrala težko etudo Dreyschoka, njenega učenika, s tako lahkoto, gotovostjo, nježnostjo in čutljivostjo, da je vse zamaknjeno poslušalo „angeljčka pri klaviru.“ Tu se vé da ni nobenega silovitega hrepenenja po efektu; samo po sebi pride vse pri nji; in ko je le z eno roko igrala, stavimo, da poslušavci, ki so od deleč stali, so mislili, da igra z obema. Lahko tedaj zapopademo, da imenitni mojstri kakor Kittel, Dreyschok, List, Berlioz, Wagner itd. so priznali njeni nenavadni talent. Ko po dokončani tej igri ni bilo ploska ne konca ne kraja, vsedla se je sopet k klaviru in igrala mično česko pesem „Ah ne ni tu, ne ni tu“ tako ljubeznjivo, da, ko je skončala, je donela ji ogromna slava po dvorani, in sopet zapopademo, zakaj so Slovani v Beču, ko so njeno sliko (podobo) malati dali, pod njo načrtali prve takte premile te pesmice. Mi pa smo ljubeznjivi umetnici, ki je tudi složila več mičnih napevov kakor „Tvoj obraz“, „Tobě“ itd., variacije jugoslavenskih pesmi itd. ne le zato srčno zahvalo dolžni, da je tudi nam Slovenom priliko dala radovati se nad umetnostjo njeno, temuč tudi še za to, da je Slovanka z dušo in telesom — poslavlila nam Vodnika našega, kterega je slavil več del današnjih govorov in pesem, namreč govor gosp. Malavašičev in poezija gosp. Okiškega, ki je po svojem zapopadku in besedi posebno globoko segla vsem pričujočim v srce. Oba govora bojo „Novice“ prinesle drugo pot. Med pesmami je gosp. Nedvedova „Himna na Vodnika“ (besede Tomanove) občno občudenje obudila. To je veličanstven kor, o kterem ne vemo: ali bi bolj občudovali izraz notranjega čutja ali izvrstno muzikalno obliko. S to himno je g. Nedved vstvaril res klasično delo. Naši izvrstni gospodje pevci v koru so so pa pri tej pesmi sopet pokazali pravega mojstra. Tudi

našega Miroslava Vilharja je Vodnik navdal s pravo nadušenošjo; njegova pesem „Vodniku!“ je ena najlepših, s kterimi nas je dosedaj razveselil. Med pesmami druge vrste, to je, ne Vodnika popevajočih, smo slišali Vilharjevo „Bratom“, dr. G. Ipavicevo „Zvezda“, rusko „Sarafan“, Fleišmanovo „Stari Kranjec“ in Potočnikovo „Zvonikarjevo“. Oba gosp. samopevca sta se tako prikupila, da ni bilo pred mirú, dokler nista dvakrat pela, in po pesmi „Stari Kranjec“ so klicali tudi njenega složnika gosp. J. Fleišmana. Se vé da tudi Ipaviceva „Zvezda“ in zlasti v izvrstnem napevu nam že dolgo priljubljena „Zvonikarjeva“ ste bile s pohvalo sprejete. O Ščitomiru Vilharju pa le to rečemo: veni, vidi, vici. Mladi govornik je Tomanovo „Slavjanska mati“ tako izvrstno deklamiral, da bi ga bil slavní pesnik radostno objel, ako bi bil pričujoč bil. Bila je to krepka beseda ob pravem času! — In tako končamo popis današnje veselice s pristavkom, da po besedi je bilo srečkanje, pri kterem je 12 gospá in gospodičin prejelo v ličnih vezkih Vodnikove pesmi. Po besedi se je začel v najlepšem redu ples, ki je bil danes — menda tudi Vodniku na čast — tako nadušen, da je res bilo viditi, da le v tej družbici je pravo veselje domá, ktere ne loči puhla različnost stanú, ne našopirjena obleka, ampak jih edini in vnema ena blaga ideja: ideja pravega domačinstva. Zato je pa tudi tukaj vse kakor med svojimi domá. Bolj postarni gospodje pa, ki niso po končani besedi zapustili dvorane, so se k večerji podali in v prijaznih pogovorih dobre volje bili, marsiktero zdravico današnjemu dnevupošteno napivši. Gostivnica Zalarjeva je skrbela za dobro postrežbo.

— V saboto zvečer ob poli sedmih smo občudovali nenavadno prikazen na nebu: bila sta namreč ob tem času na jasnem nebu polomeseč in zvezda (večernica) tako lepo skupaj * kakor sta na grbu jugoslavenskem; polomeseč bil je tako sveteč, da se je celi krajec lune vidil, in ravno tako se je svetila večernica, — res krasna prikazen!

— Telegraf se je pretekli teden spet izdajaveca skazal, s kterim se ni norčevati. V Karlovcu je nekdo vkradel 2500 gold.; najel je brž voz, da bi hitro pete odnesel proti Ljubljani. Al ko pride drugo jutro ob 11. uri v Ljubljano, ga zunaj mesta na dolenski cesti že pričakuje policija. Po telegrafu se je namreč že dolgo pred njegovim dohodu zvedilo, da morebiti ga pot pripelje v Ljubljano. In res je tako bilo. Pripeljanega v policijsko hišo so ga preiskovali; al našli so le 400 gold. Imel je pri sebi pa tudi nekoliko hudega strupa živega srebra (sublimat), kterega pod pretvezo, da ga zob boli, iz popotne torbice vzame in kot zdravilo požrè. Po strašnih bolečinah je v eni uri smrt storil v bolnišnici in z zavdanjem potrdil, kar je telegraf sporočil iz Karlovca v Ljubljano.

Iz Ljubljane. V petek zvečer bo družba pravoznanska v svoji zbornici (v Salendrovih ulicah št. 195 v 2. nadstropji) imela svoj 6. mesečni zbor. Potem, ko se bota prebrala zapisnika 4. in 5. (slovesne) skupščine in se bojo volili novi družbeniki, pride med službenimi naznanili na vrsto predlog berlinskega društva o zadevah Savignovega zavoda, in za tem govor gosp. dr. Schöppel-a o razkosevanji zemljiš in še drugi govori o ravno tem predmetu.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Danes (v torek) se je spet odprla zbornica državnih poslancev. Ali je odbor za duarstvene zadeve že toliko dovršil svoje opravilo, da pridejo njegovi predlogi brž v pretres in sklep celi skupščini državnega zbora, ni nam še znano. Tudi se še nič ne vé, kako se bojo vèdli poslanci, ki niso glasovali za to, da ožji zbor stvar v roko vzame, ki spada v oblast celemu državnemu zboru. Kakor koli se bo mogel podvizati zbor s svojimi